

Sygn. akt VI Ka 479/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kamiennej Górze E. O.

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 r.

sprawy **J. Ł. (1)** ur. (...) w K.

s. J., M. z domu S.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 29 lipca 2016 r. sygn. akt II K 349/16

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. Ł. (1) w ten sposób, że w pkt 1 części dyspozytywnej w miejsce kary pozbawienia wolności na podstawie art. 178a § 1 kk, art. 37a kk oraz art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 479/16

UZASADNIENIE

J. Ł. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 13 maja 2016 roku około godziny 15:55 na ul. (...), w K., woj. (...), umyślnie kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym, tj. samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (zmierzona zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym) mając I badanie 0,44 mg/l II badanie 0,37 mg/l,

to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd rejonowy w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 29 lipca 2016r. w sprawie sygn. akt IIK 349/16:

1. J. Ł. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego

w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 178a § 1 k.k., wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec J. Ł. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od J. Ł. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5 000,00 (pięć tysięcy, 00/100) zł;

4. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił J. Ł. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony J. Ł. (2) za pośrednictwem swego obrońcy, zarzucając:

a. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, a polegający na uznaniu, iż poza przyznaniem się do winy w sprawie nie ma żadnych dalszych korzystnych, łagodzących okoliczności przemawiających za wymierzeniem oskarżonemu J. Ł. (1) łagodniejszej kary, stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia sprawcy są zaś w konkretnym przypadku znaczne, podczas gdy prawidłowa analiza treści zgromadzonych i dopuszczonych w sprawie przez Sąd dowodów prowadziła do odmiennego wniosku w tej kwestii i uzasadniała rozważenie zastosowania wobec oskarżonego instytucji opisanych w art. 60§2kk lub art.37akk,

b. rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej względem oskarżonego J. Ł. (1) kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji w której po stronie tegoż oskarżonego występowały istotne okoliczności łagodzące jak przyznanie się do winy czy wyrażenie skruchy, jego uprzednia karalność była istotnie odległa czasowo, aktualna sytuacja życiowa oskarżonego i jego rodziny przemawia zaś za wnioskiem, iż nawet wymiarowo najniższa, bezwzględna kara pozbawienia wolności, może spowodować daleko niekorzystne i nieodwracalnie szkodliwe skutki dla oskarżonego i jego najbliższych, które to będą znacząco przeważały realnie niezbędną i sprawiedliwą reakcją karną na popełniony przezeń występki.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o :

- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z akt sprawy VI K 402/06 Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze w tym w szczególności – ze znajdujących się w nich informacji o wykonaniu orzeczonego w wyroku z dnia 25 października 2006r. środka karnego – na okoliczność zatarcia skazania orzeczonego względem oskarżonego we wskazanej sprawie,

a następnie

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze – II Wydział Karny poprzez:

1. zastosowanie instytucji określonej w art. 60§2 pkt 2 kk i wymierzenie oskarżonemu za zarzucany mu czyn z art. 178a§1kk w zw. z art. 60§6 pkt 4 kk w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku – kary 6 miesięcy ograniczenia wolności z jednoczesnym zobowiązaniem do wykonywania przez oskarżonego wskazanej przez Sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

lub

2. zastosowanie instytucji określonej w art. 37a kk i wymierzenie oskarżonemu za zarzucany mu czyn z art. 178a§1kk w zw. z art. 37a kk w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku – kary 6 miesięcy ograniczenia wolności z jednoczesnym zobowiązaniem do wykonywania przez oskarżonego wskazanej przez Sąd nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;

i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałej jego części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie.

Wskazać należy, że skarżący w złożonej apelacji kwestionował jedynie orzeczoną w pkt I części dyspozytywnej karę pozbawienia wolności nie poddając wątpliwości pozostałej części wyroku. Dlatego uznać należy, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego, jak i orzeczenie, co do środków karnych jest prawidłowe i nie budzi w ocenie Sądu II Instancji żadnych zastrzeżeń.

Rację ma skarżący wskazując na nadmierną surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności. Sąd Odwoławczy w pełni podziela wyrażoną w apelacji argumentację, że możliwe i sprawiedliwe było wymierzenie oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym.

Istotnie, zgodnie z załączoną do akt sprawy karta karną oskarżonego, był on uprzednio karany (k. 13), przy czym ostatni wyrok skazujący za czyn z art. 178a§1kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat uprawomocnił się 2 listopada 2006r.

Istotą zatarcia skazania, o którym mowa w art. 106 k.k. jest uznanie za niebyłe nie tylko faktu samego skazania, ale i popełnienia przestępstwa. Zostaje ono wtedy z mocą wsteczną wyeliminowane z porządku prawnego, z czym koresponduje pogląd zawarty w licznych judykatach (zob. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 maja 2014r. sygn. akt VI AKa 90/14, Wyrok Sadu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013r. sygn. akt IV KK 168/13, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 sygn. akt IV KK 59/12). Przenosząc te rozważania na grunt niniejszego postępowania za prawidłowy należy uznać pogląd skarżącego iż przy wymiarze kary oskarżonemu należy mieć na uwadze, że wymierzone mu uprzednio kary uległy już zatarciu. Analiza akt spraw IIK 351/99, IIK 534/00 i IIK 88/01 Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze wskazuje, że orzeczone w tych sprawach wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności zostały wykonane w 2004 i 2005 roku (k. 13, k. 53; art. 82§1kk, art. 83kk). Z kolei z analizy akt sprawy VI K 402/06 Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze, w szczególności z dokumentów znajdujących się na k. 44 i k. 57 wynika, że w 2006 i 2008 roku oskarżony wykonał orzeczone wobec niego środki karne zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego, zaś kara 6 miesięcy pozbawienia wolności nie została zarządzona i dwuletni okres próby oraz okres 6 miesięcy, o którym mowa w art. 76§1kk upłynęły w maju 2009 roku. W każdym zaś razie w stosunku do wszystkich orzeczonych wobec oskarżonego wcześniej kar pozbawienia wolności upłynął 10-letni okres z art. 107§1kk a w stosunku do kary ograniczenia wolności 3-letniokres z art. 107§1kk. Tym samym skazania te uległy zatarciu i uznaje się je za niebyłe (art. 106 kk).

Mając powyższe na uwadze za w pełni zasadną należy uznać zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w pkt I części dyspozytywnej kary 10 miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Wskazać należy, że niniejszą karę Sąd II Instancji orzekł w wysokości wyższej niż wnosił o to obrońca oskarżonego.

Sąd Odwoławczy podzielił argumentację skarżącego co do okoliczności mających wpływ na wymiar kary. Zauważyć trzeba, że od 2006r. oskarżony nie wchodził w konflikt z prawem, co pozwala przyjąć wniosek iż nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu znacznym. Powyższe pozwalało na orzeczenie innej kary niż kara pozbawienia wolności, gdyż kara ta jako najsurowsza, o reżimie izolacyjnym jawi się jako nieadekwatna w realiach niniejszej sprawy przez to wyraźnie niesprawiedliwa. Nie zasługiwała jednak argumentacja skarżącego na aprobatę w całości. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył istotnie porządek prawny, przez co prawidłowo stopień szkodliwości społecznej oceniono jako wysoki. Trafnie Sąd I instancji wskazuje w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż zwrócić uwagę należy, na fakt poruszania się oskarżonego w stanie nietrzeźwości w godzinach największego natężenia ruchu samochodowego. Nadto on sam przyznał, co również trafnie podkreślił Sąd Rejonowy, iż zamierzał podwieźć dzieci ze szkoły (k. 8), co wskazuje na lekkomyślność w działaniu J. Ł. (1). Odnosząc się do stężenia alkoholu we krwi oskarżonego Sąd Okręgowy wskazuje, iż skarżący powołując się na istnienie orzeczeń warunkowo umarzających postępowanie nie podał przykładu chociaż jednego, przez co jego argumentacja jawi się jako chybiona. J. Ł. (1) prowadząc samochód w stanie

nietrzeźwości w pełni wypełnił znamiona czynu stypizowanego w art. 178a § 1 k.k.. W świetle powyższych rozważań za w pełni zasadne należało więc uznać wymierzenie oskarżonemu kary 10 miesięcy ograniczenia wolności.

Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku iż kara w tej wysokości wymierzona oskarżonemu uświadomi mu, iż naruszenie porządku prawnego jest nieopłacalne, zaś takie zachowanie spotka się z należyłą i sprawiedliwą karą. Nie można przy tym uznać, by była ona nadmiernie surowa, bądź nadmiernie łagodna ponieważ jej wysokość w pełni uwzględnia zarówno okoliczności łagodzące, jak i obciążające.

W pozostałej części zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k w zw. z art. 624 kpk w zw. z art. 634 kpk., mając na uwadze sytuację materialną oraz rodzinną oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.